

روز بهوز

در اواخر سالهای دهه 1970 میلادی، که چند دهه از عمر فعالیتهای سازمان بهداشت جهانی می گذشت، گزارشهای رسمی حکایت از آن داشت که : وضعیت بهداشتی صدها میلیون نفر از مردم جهان غیر قابل قبول است، بیش از نیمی از مردم دنیا به مراقبتهای کافی دسترسی ندارند، و بین کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه جهان تفاوتها حیرت انگیز است.

در اواخر سالهای دهه 1970 میلادی، که چند دهه از عمر فعالیتهای سازمان بهداشت جهانی می گذشت، گزارشهای رسمی حکایت از آن داشت که : وضعیت بهداشتی صدها میلیون نفر از مردم جهان غیر قابل قبول است، بیش از نیمی از مردم دنیا به مراقبتهای کافی دسترسی ندارند، و بین کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه جهان تفاوتها حیرت انگیز است. در ماه مه 1977 در پایان سی امین اجلاس بهداشت که در آلماتای اتحاد شوروی سابق با شرکت 134 کشور جهان تشکیل شده بود اعلام گردید:

مهمترین هدف اجتماعی دولتها و سازمان جهانی بهداشت در دهه های آینده باید آن باشد که همه مردم جهان تا سال 2001 م. به سطحی از سلامت دست یابند که زندگی آنان را از نظر اقتصادی و اجتماعی ثمربخش و مفید سازد. این بیانیه که بعدها به بهداشت برای همه تا سال 2000 م. شهرت یافت به عنوان يك هدف، نیازمند وسیله بود. در سپتامبر 1987، کنفرانس جهانی آلماتا مراقبتهای اولیه بهداشتی (PHC) را به عنوان وسیله و ابزار رسیدن به هدف مزبور، معرفی کرد و بعدها در سال 1980 م. در مجمع عمومی سازمان ملل متحد قطعنامه ای به تصویب رسید که بر مراقبتهای اولیه بهداشتی به عنوان محور توسعه ملی تاءکید شده بود.

اجرای مراقبتهای اولیه بهداشتی عبارتند از:

- 1- آموزش همگانی جامعه درباره مسائل عمده بهداشتی.
- 2- بهبود غذا و تغذیه صحیح.
- 3- تاءمین آب سالم و کافی و بهسازیهای اصلی محیط.
- 4- مراقبتهای بهداشتی مادران و کودکان و تنظیم خانواده.
- 5- ایمن سازی علیه بیماریهای عمده عفونی.
- 6- پیشگیری از بیماریهای شایع بومی.
- 7- درمان مناسب بیماریها و حوادث.
- 8- پیش بینی و تدارك داروهای اساسی.